

han være overbevist om, at Anstalternes Styrelser — det gælder i alt Fald for Jyllands Vedkommende, den sjællandske kender jeg ikke saa meget til, men det er vist det samme der — gøre, hvad de kunne i den Retning, og kunne vi faa flere Penge, saa vi kunne faa flere ud i Pleje, skal det i høj Grad være os en Glæde at arbejde i den Retning.

Saa ere vi komne paa den Tanke at slaa ind paa en anden Vej i Fremtiden, en lignende som overfor de sindssyge, nemlig at faa oprettet kommunale Anstalter. Det er muligt, at vi kunne slaa ind paa den Vej, og det er jo et Forsøg værd, og kan det gøres billigere, hvorfor skulle vi saa ikke gøre det? Det maa sandelig ikke være paa Humanitetens Bekostning, og det maa vi vel vide, at bliver der en Del Anstalter af den Slags, maa de være under Tilsyn. Vi ville ikke tage det paa den Maade, at vi bare ville, om ikke slaa de aandssvage ihjel, som en Mand vilde, vi skulde gøre, saa dog se at blive dem kvit, lige meget hvordan. Det maa indrettes saadan, at vi som hæderlige Mennesker kunne forsvare det, og vi maa lade de aandssvage leve under saa humane og gode Forhold som muligt.

Jeg vil slutte disse Bemærkninger med at opfordre ærede Medlemmer til at se ind paa Brejningeanstalten en Gang imellem, der er jo nu en Holdeplads, hvor man kan staa af. Naar De se, hvordan disse stakkels Mennesker have det paa Brejninge, er jeg overbevist om, at de ville blive i højeste Grad glædelig overraskede over, hvor human og godt de blive behandlere. Jeg kan ikke nok udtale min Anerkendelse for den Maade, hvorpaa Professor Keller og de, der staa ham nær derovre, lede denne Anstalt. Han spekulerer Dagen igennem paa at gøre det saa hyggeligt og menneskeligt og dejligt for disse Stakler som muligt. For at nævne et Eksempel, skal jeg oplyse, at han af de bedre iblandt dem, der ere lidt musikalske, har oprettet et Musikkorps, har skaffet dem Horn, saa at de musicere for hverandre. Han gør, som sagt, alt, for at de kunne leve under de bedste Forhold, og det er jo netop dette — er jeg overbevist om —, der har dette høje Tings Sympati i allerhøjeste Grad. Jeg er vis paa, at vi alle lige fra Socialdemokrater til Højremænd ere enige om, at saadan skal det være. Jeg indbyder derfor ærede Medlemmer til at staa af ved Holdepladsen og besøge Anstalten en to tre Timer for at se, hvordan disse Stakler behandles, og

hvordan hele deres Arbejdsmaade er, saa tror jeg, De ville faa det Indtryk, at der arbejdes efter de mest humane Grundsætninger.

Det er jo ikke enhver givet, at være Chef for en saadan Institution som den i Brejninge, og jeg vil ønske, naar der nu skal oprettes en tredje Anstalt i Ribe, at man maa kunne finde en Mand til Leder af den, der har lige saa gode Betingelser i human Retning for at lede den, som jeg antager, Tilfældet er paa Ebberødgaard, og som jeg ved, at Tilfældet er i Brejninge. Hermed skal jeg i alt Fald foreløbig slutte.

J. Jensen (Aalborg Amts 1ste Valgkreds): Jeg indrømmer, at det ærede Medlem, som nu satte sig (Busk), kunde have nogen Berettigelse til at tage mine Udtalelser om Anstaltens Beliggenhed paa en vis spøgende Maade. Dog vil jeg forebygge, at det skal blive til lutter Spøg, thi der var virkelig ikke lidt, jeg vil endog sige, megen Alvor i mine Betragtninger over, hvilke Synspunkter man kunde synes nu at ville lægge an ved Valget af Stedet til en Aandssvageanstalt. I det Øjeblik, man ikke vil se paa andet end paa, om Valget skal ramme en By, som trænger, turde det være, at vi kom meget mere ind i det, som det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) var saa bange for: det bypatriotiske Kapløb. Have vi først opgivet alt med Hensyn til klimatiske Forhold, Badeplads, Jordbundsforhold o. s. v., ser jeg ikke, hvor vi ende. Den Alvor vil jeg, man skal forstaa, laa i mine Bemærkninger, selv om jeg knyttede dem til Nørre-Sundby. Jeg kunde ogsaa have knyttet dem til Silkeborg eller Viborg, hvilke Byer ogsaa ere nævnte i Kommissionens Betænkning. Ganske vist gik jeg ud fra, at Kommissionsbetænkningen fremhævede Nørre-Sundby, det er vel, fordi jeg er Repræsentant for denne By, og min Fremhævelse af den vil da være forstaaelig. Det har, som sagt, sin Fare at opgive alt andet og sige: Det drejer sig kun om Byen.

Maa jeg berigtige en Udtalelse af det ærede Medlem. Han mente, jeg skulde have sagt, at vi gave 300,000 Kr. om Aaret til Aandssvageanstalten i Brejninge. Det har jeg selvfølgelig ikke sagt. Man kan ogsaa se af Finansloven, at det ikke passer, vi ere kun oppe paa noget over 400,000 Kr. for alle Anstalterne tilsammen. Hvor meget det er til Brejninge, vil enhver kunne regne sig til ved at sige 300×725 Pladser. Men jeg sagde 300 Kr. til hver